

Ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ Αὐλίδος

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχή τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ ἐορτάζοντος Ναυδρίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ, στὴν Αὐλίδα Χαλκίδος, τὴν 20ὴν Ἰουλίου, ἡμέραν Σάββατο.

Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κύριος Κυπριανός, Ἄναπληρωτὴς Πρόεδρος, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμώτατο Πρεσβύτερο π. Ἀθανάσιο Κανατσούλη καὶ τὸν Ὑποδιάκονο Δημήτριο Γιατρᾶκο. Οἱ Ἱεροψάλτες Φώτιος Ροῦσσοσ καὶ Κυπριανὸς Κατσούδας ἀπέδωσαν θαυμάσια τοὺς ἱερὸς ὕμνους.

Οἱ εὐλαβεῖς ἐορτασταὶ ἦσαν ἀρκετοί, προεξάρχοντος τοῦ εὐσεβοῦς κυρίου Εὐσταθίου Σμερτζιάδου καὶ τῆς ἐναρέτου οἰκογενείας του, στὴν αὐλὴ τοῦ οἴκου τῶν ὁποίων εὐρίσκεται τὸ ἱερὸ Ναῦδριο, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐκοινώνησαν τῶν ἱερῶν Μυστηρίων.

Στὸ τέλος παρετέθη πλούσια τράπεζα φιλοξενίας σὲ κλίμα ἐν Χριστῷ ἀδελφωσύνης, καὶ χαρᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

■ Ὁ Θεοφιλέστατος Ὁρεῶν, πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν», ὠμίλησε γιὰ τὸ πνευματικὸ μῆνυμα τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ ἐξαιρετικὸ ζήλο καὶ εἰδικὰ σημεία ἀγωνίσθηκε τὸν Θ' αἰ. πρὸ Χριστοῦ, προκειμένου νὰ ἀποσοθήσῃ τὸν μεγάλο κίνδυνο ἐκ τοῦ **συγκρητισμοῦ**, διεισδύοντος τότε στὸ Ἐπιούσιον Ἔθνος μέσω τῆς εἰδωλολατρίας (λατρεία τοῦ Βάαλ) ἀπὸ τὴν κρατικὴ ἐξουσία.

Ὁ αὐτὸς Προφήτης, μέσω ἑνὸς ἐκπληκτικοῦ θαύματος, περίπου τὸ 1654 στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας, ἔδωσε ἕνα σημεῖο ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὥστε νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς σήμερα στὸν ἱερό ἀγῶνα κατὰ τοῦ συγχρόνου μας **συγκρητισμοῦ**, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** (διαχριστιανικοῦ, διαθρησκειακοῦ, πολιτικοῦ, παγκοσμιοποιήσεως). Τὸ θαῦμα ἱστορεῖται ἀπὸ τὸν Ἱερό Δοσίθεο Ἱεροσολύμων († 1707) καὶ σχολιάζεται ἀπὸ τὸν Ἱερό Εὐγένιο Βούλγαρι († 1806).

* * *

«Περὶ τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Βελεγράδιῳ κατὰ τῆς προσθήκης τῶν δέκα ἡμερῶν παρὰ τῶν Λατίνων, παρόντος τοῦ Ἱεροσολύμων Παΐσιου»

Ὁ οὖν Παΐσιος ἀπὸ Γιάσιου ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἶτα εἰς Ἀδριανούπολιν, Φιλιππούπολιν, Σοφίαν, καὶ Βελεγράδιον, ἐν ᾧ ὄντος αὐτοῦ τοῦ πατριάρχου Παΐσιου(2), συνέβη γενέσθαι τοιοῦτόν τι.

Γυνή τις ὀρθόδοξος Λατινίδι γυναικὶ ζυμῶσαι θελούσῃ κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἰουλίου, ἐν ἧ ἡ τοῦ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου ἑορτάζεται μνήμη, εἶπε: «Σήμερον ἐστὶν ἡ ἑορτὴ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ μὴ ἄπτου ἔργων» ἡ δὲ Λατινὶς ὑπολαβοῦσα ἔφη, ὅτι δέκα παρῆλθον ἡμέραι(1) ἀπὸ τῆς ἑορτῆς Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου.

Καὶ οὕτως ἀμφότεραι ἀλλήλαις ἐφιλονείκουν, εἰ ἄρα αἱ δέκα ἡμέραι καλῶς προσετέθησαν παρὰ τῶν παπιστῶν, καὶ ἤρξατο ἡ Λατινὶς ζυμοῦν.

Καὶ ὡ τοῦ θαύματος, μετεβέβλητο ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὸ φύραμα εἰς πέτραν, οἷόν ἐστι τὸ κισήριον, τὸ κοινῶς λεγόμενον πορί.

Καὶ ἠκούσθη εἰς τὴν Σερβίαν τὸ πρᾶγμα, καὶ διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν πέτραν οἱ ἄνθρωποι εἰς μαρτύριον, καὶ ἔλαβε καὶ ὁ Παῖσιος μέρος ἐκ τῆς πέτρας, ὅπερ ἕως τοῦ νῦν κεῖται κρεμάμενον εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Προφήτου ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ Μοναστηρίῳ αὐτοῦ(α).

Σχόλιον τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως (1716-1806)

«Κατὰ τὸ 1645, ὅτε ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοφάνης, πατριάρχης τῆς ἀγίας πόλεως εἶχε προχειρισθῆ ὁ Παῖσιος, ἄνδρας ἐνθεος, ὁ ὁποῖος μετῆλθε ἐπ’ ἄρκετον καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον, καθ’ ὑπερβολὴν ἀκτῆμων, ὥστε, κατὰ τὸ εὐαγγελικόν, οὔτε πήραν, οὔτε τίποτε ἄλλο νὰ ἀποκτήσει, καὶ περὶ τὰ θεῖα ζηλωτῆς καὶ ἀνδρείος κατὰ τὴν ψυχὴν, ὅπως μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ ὁ Δοσίθεος (*εἰς τὸ περὶ τῶν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων βιβλ. ιβ’, κεφ. β’, παραγρ. β’*), τοῦ ὁποῖου τὶς ἴδιες λέξεις ἐγὼ θὰ παραθέσω...

Ἦτο, λοιπόν, ἀναγκαῖα, ὅσον τίποτε ἄλλο, καθὼς ἐγὼ νομίζω, διὰ τοὺς Σέρβους ἢ πετροποιῖα ἀπὸ τὴν ζύμη, γιὰ νὰ μείνουν ἐδραῖοι καὶ στερεοί, ὅπως ἡ πέτρα αὐτὴ στὴν ὁμολογία τῆς ὀρθῆς καὶ πατροπαραδότου πίστεως· οὔτε τὴν παλαιὰν ζύμη τῆς εὐσεβείας, τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προγόνων παρέλαβον, σὲ ζύμη νέαν καὶ πρόσφατον τὴν τοῦ παπισμοῦ νὰ μεταβάλλουν, ὑποχωροῦντες στὴ βία τῶν φρατόρων, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ ἀγωνίζονται νὰ μεταζυμώσουν αὐτοὺς καὶ μὲ παντοίους τρόπους νὰ ψηλαφοῦν τὴν πληγὴν. Σὲ κανένα δὲ νὰ μὴ φανῆ, ὅτι ὑπῆρξε μιὰ τόσο μεγάλη θαυματουργία περιπτῆ ἐξ αἰτίας μιᾶς μικρᾶς καινοτομίας περὶ τὸ Καλανδάριον (*ἡμερολόγιον*). Καθ’ ὅτι ἐξάπαντος καὶ “μικρὰ ζύμη, ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ” (*Α΄ Κορ. ε΄ 6*)»(β).

α) Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων (1641-1707), *Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων «Δωδεκάβιβλος»*, Βιβλίον ΙΒ΄, Κεφάλαιον Β΄, § β (ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου: Θεσσαλονίκη 1983) τ. 5, σελ. 105-106.

β) Εὐγενίου Βουλγάρεως (Ἀρχιεπισκόπου Σλαβινίου καὶ Χερσῶνος, 1776-1806), *Ἐκκλησία Ἁγίων-Θαυμάτων-Διωγμῶν (Ἐπιστολὴ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως πρὸς Πέτρον τὸν Κλαίρκιον περὶ τῶν μετὰ τὸ σχίσμα Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν γινομένων ἐν αὐτῇ)* (ἔκδ. «ΤΗΝΟΣ»: Ἀθήναι 1993), σελ. 63-65.

1. Τὸ 1582, ἔτος τῆς παπικῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ διαφορὰ μεταξὺ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἦτο 10 ἡμερῶν, ἡ ὁποία βαίνει ἔκτοτε συνεχῶς αὐξανομένη κατὰ μίαν ἡμέραν ἀνὰ αἰῶνα, ἐκτὸς ἐὰν τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ αἰῶνος («ἐπαιώνιον

έτος») είναι δίσεκτον, δηλαδή διαιρείται διὰ τοῦ 4 (π.χ. τὸ 1600, τὸ 2.000, τὸ 2.400). Ἡ νῦν διαφορά τῶν 13 ἡμερῶν θὰ διατηρηθῆ μέχρι τοῦ ἔτους 2099. Αἱ ἐπόμεναι διαφοραὶ θὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἐξῆς πορείαν: κατὰ τὸ διάστημα 2100-2199 θὰ εἶναι 14 ἡμέραι· διάστημα 2200-2299 θὰ εἶναι 15 ἡμέραι· διάστημα 2300-2499 θὰ εἶναι 15 ἡμέραι κλπ.

• **Σημειωθῆτω**, ὅτι τὸ 1583 εἰς τὸν «*Ἀλεξανδρινὸν Τόμον*» ὁ Ἱερὸς Μελέτιος Πηγάς ἐχαρακτήριζε τὴν διαφοράν τῶν δέκα ἡμερῶν ὡς «**δεκαθήμερον ἔκτρομα**».

2. 1645-1661.